

HELEN FIELD SOVÁ

PROFIL ZABIJÁKA

THRILLER

≡ KNIHA ZLIN

Profil zabijáka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Helen Fieldsová
Profil zabijáka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

PROFIL ZABIJÁKA

HELEN FIELDSOVÁ

PROFIL ZABIJÁKA

PŘELOŽILA NELA KNAPOVÁ

≡ KNIHA ZLIN

Diconovi,
který mi pomohl vydat se na tuto báječnou,
bouřlivou cestu

KAPITOLA

PRVNÍ

V životě ženy může nastat moment – o nic hlučnější, než je pád korunního plátku odkvétajícího květu –, kdy si uvědomí, že za svůj dobrý úmysl zaplatí životem. Tato chvilka, tak letmá, že by ji stěží zachytily jakékoliv hodiny, trvá celou věčnost, do níž se nakonec také přelije.

Chloe Martinová zírala ve své chvílce nekonečné lítosti, kdy se pro ni čas zastavil, na chodidlo oddělující její vchodové dveře od prahu. Člověk nikdy neví, kdy na něj přijde řada, pomyslela si. Jak mohl její den, její nudný obyčejný den, dospět až sem? Kde byla znamení vyslaná vesmírem? Kde byl nevysvětlitelný pocit hrůzy, že se blíží nějaké neštěstí? Teď už pramálo záleželo na tom, že v kabelce vždycky nosila osobní alarm pro případ napadení a že v noci nikdy nechodila domů sama. Nezáleželo na tom, že si svoji sklenici s pitím vždycky zakrývala, aby jí nikdo nepodstrčil drogu, ani že se nikdy nepustila do randění online. Teď se totiž ocitla tváří v tvář bezprostřednímu nebezpečí, stála před tmavou postavou ve dveřích, která na ně předtím zaklepal a křikla o pomoc, takže se k nim Chloe vrhla v obavě o bezpečí onoho cizího člověka tak rychle, že ji ani nenapadlo nechat zajištěný bezpečnostní řetězek.

„Jste v pořádku?“ zavolala. „Co se stalo? Potřebujete sanitku?“

Chodidlo uzavřené v botě z hnědé kůže se ve dveřích objevilo dřív, než pod kapucí uviděla obličej. Dotyčnému poskytovala

ochranu tma, do níž byl ponořený prostor mezi jejím bytem a řadou stromů opodál. Ulice byla, co by kamenem dohodil, přesto se však zdála hrozně daleko. Chloe si příliš pozdě všimla, že jí nesvítí venkovní světlo. Ani k němu nemusela zvednout oči, aby věděla, že je roztržštěné. Když se jí teď do těla vyplavoval adrenalin, hravě si dala dvě a dvě dohromady a bez problému dospěla ke čtyřem. Tohle nebylo žádné náhodné přepadení. Člověk, kterému patřila daná bota, dozajista věděl, že Chloe žije sama. A úmyslně si počkal, až padne tma.

Možná taky věděl, že byla vychovaná k tomu, aby pomohla komukoliv, kdo o to požádal. Aby odpověděla, když na ni někdo promluvil. Aby se zdvořile usmála a plaše se vzdálila, když na ni muži na ulici pokřikovali a hvízdali. Aby se nesnižovala na jejich vulgární úroveň. Aby nepleskla ruce, které se jí dotýkaly v přeplněném metru, a místo toho se jen přesunula jinam.

Jako všechny ženy musela převzít břemeno zodpovědnosti na sebe a jednat podle toho. Nenosit provokativní oblečení. Počínat si opatrně a rozumně. Nevystavovat se nebezpečí a neriskovat. A ona to plnila do puntíku. Do puntíku. Byla učiněná vzornáčka, do prdele. A přesto si ji nebezpečí, smrtelné nebezpečí, jak odhadovala, našlo. Teď už otevírala ústa, aby se rozječela, protože bylo teprve devět hodin večer, takže by spousta sousedů měla být stále vzhůru, ale k jejímu obličejí mířila pěst a Chloe nemohla pustit dveře a rozběhnout se pryč, jelikož potom by majiteli pěsti už vůbec nic nebránilo ve vstupu dovnitř a ona by neměla jedinou šanci, nicméně nemohla dveře ani zabouchnout, protože se do nich už opíral a –

Pěst se jí zabořila do úst a zdálo se, že tam zůstala, zatímco se nezvaný host nahrnul do bytu. Odtáhl se od Chloe až tehdy, když kopl do dveří, aby je za sebou zavřel. Chloe si sáhla na rty, a když od nich ruku oddálila, měla ji pokrytou ostrými kousíčky skloviny, bolest ale ještě nestihla ani zaznamenat a útočník už ji popadl za paži a trhl s ní dopředu, takže spadla

na kolena a panebože, před očima se jí míhaly mžitky, jasně slyšela, jak jí v hlavě pulzuje krev, a –

Zvedl se jí žaludek. Ten vnitřní zápas z ní vytryskl a zalil dokonale čistou dřevěnou podlahu páchnoucími zvratky smíchanými s krví, které dopadly až na roli balicího papíru, již ten den koupila. Byl – tedy původně – bílý a posetý droboučkými zlatými hvězdičkami a růžovými srdíčky. Dárek, který v něm měl být s láskou zabalený, ležel v tašce vedle. Než se k ní přiblížily boty, stihla v ní problesknout naděje, že kdyby došlo na nejhorší, sestra tašku najde a bude vědět, že chichotající se plyšovou veverku měla dostat Chloeina neteř Vivienne ke svým třetím narozeninám. Bylo to směšné, ale zaplavila ji úleva, že už k veverce dokoupila baterky, jež se momentálně nacházely v téže tašce, protože dát dítěti hračku, aniž by se člověk ujistil, že jsou u ní baterie, jí připadalo zbytečně kruté. Její neteř veverky zbožňovala. Chloe se ji snažila brát každý víkend do nedalekého parku. Pobíhaly tam spolu a hledaly „vevelky“, jak jim říkala holčička, dokud se nezešeřilo nebo nezatáhlo před deštěm natolik, že nebylo do korun stromů pořádně vidět, a nenastal čas na horkou čokoládu s vdolký.

Muž, který rozrazil dveře a následně i její ústa, ji drapl za vlasy. Chloe se natáhla po igelitce s dárkem, jako by ji to, že se tašky dotkne, že se jí bude držet, mohlo vytrhnout z téhle noční můry a vrátit do reality, v níž měla žít a najít muže svých snů, trávit celé dny v parku se svojí vlastní hihňající se holčičkou a zahrnovat ji plyšovými veverkami a láskyplnými mateřskými polibky. Taška jí však vyklouzla a už na ni nedosáhla, protože ji vlácel chodbou do zadní části bytu. Slzy, které Chloe tekly po tvářích, jí do očí vhrkly při představě toho, co se podle jejího očekávání mělo stát, a to nejenom jí, ale také lidem, kteří ji měli rádi.

Chloe zmítala nohama ve vzduchu, jak se snažila na terakotových dlaždicích zachytit, a přitom plácala a škrábala ruku, která svírala její volný drdol a vytrhávala jí cestou chomáče

vlasů. Nepromluvil přitom ani slovo. Chloe se chtělo řvát, přednost však mělo dýchání. Umlčovala ji ochromující kombinace absolutní panické hrůzy a bolesti v ústech s pachutí krve a žaludečních šťáv.

Kopl do dveří její ložnice, aby se otevřely dokořán, a Chloe si zoufale přála, aby něco – cokoliv – řekl. Uvědomila si, že poprvé za svůj stupidní život toužila slyšet: „Když uděláš, co ti řeknu, když mě necháš udělat, co chci, slibuju, že tě nezabiju.“ Ještě před dvěma minutami by představu toho, že je za takovou výhrůžku vděčná, považovala za šílenství. Teď na ničem jiném nezáleželo.

„Pro...“ Rty dokázala vytvořit správný tvar, aby vyslovila první slabiku, ale nato ji ta zrůda popadla za krk a vytáhla na postel. „Pro... ne... ne...“

V obývacím pokoji se rozezvonila pevná linka. V tu chvíli představovala záchranný kruh, jenž byl však provokativně příliš daleko, takže na něj nemohla dosáhnout, ať už by se snažila sebevíc. Útočník se zarazil a poslouchal, jak se nakonec ozval záznamník.

„Zdravíčko, tady Chloe Martinová. Teď nemůžu, ale nechte mi tady svoje jméno a číslo a já vám co nejdřív zavolám nazpátek.“ Její hlas zněl neskutečně vesele. Při nahrávání toho vzka- zu si svoji smrt ani zdaleka nepřipouštěla. Vlastní úmrtí bylo jakýmsi preludem v dálce, v jehož existenci doopravdy nevěřila.

„Neubližujte mi,“ zavzlykala, když ze sebe konečně dokázala vypravit slova společně s krvavou pěnou a úlomky zubů. Útočník, respektive spíš velká postava s rouškou zakrývající většinu obličeje, jen zabručel a z kapsy kabátu vylovil stahovací pásky.

„Ahojky, Chlo-pretinko.“ Ze záznamníku v obývacím pokoji se ozval šveholivý hlas její sestry. Chloe se rozeštkala hlasi- těji. Tělem jí otrásaly vzlyky děsu a zármutku. „Kde vězíš? Ta moje beruna se nemůže dočkat, až zítra večer dorazíš na dort! Už odpočítáváme hodiny, tak jsem řekla, že ti zavolám, abys

nezapomněla, že někdo má zítra narozky.“ V pozadí je slyšet chichotání. „Kdo by to ale ty narozky mohl mít?“

„Prosím...“, žadonila Chloe. Zoufale natáhla ruku, jen aby ji chňapl, sevřel a připoutal k příčce kovové konstrukce čela postele.

„Má tatka narozky?“ pokračovala její sestra.

„Ne!“ zaječela neteř.

Chloe otočila hlavu a zírala na stahovací pásek kolem své-
ho zápěstí. Proč nebojovala? Pokud jí zbývaly jen minuty, proč
mu neublížit aspoň zčásti tak, jak on ubližoval jí?

Sáhl pro její levou ruku. Chloe zatnula břišní svaly a vystřeli-
la vzhůru jedno koleno, kterým se mu trefila do obličeje. Za-
potácel se a ona se mezitím rychle zvedla a zběsile tahala za
stahovací pásek, jenž ji poutal k čelu postele.

„Tak má snad mamka narozky?“ pokoušela sestra svoji
dceru.

Stahovací pásek však ani trochu nepovolil. Odhodlaná se
dál rvát si klekla a z nočního stolku popadla lampičku, kterou
vyrvala ze zásuvky a začala se s ní ohánět.

„Ne, nemá! Ty nemáš nalozky, mami!“ Neteř se tak smála,
že to ze sebe stěží vysoukala.

Chloe se co nejvíce nadechla.

„Pomoc!“ zaječela a modlila se, aby sousedé nad ní už byli
z práce doma, aby ta stará paní bydlící vedle měla zapnuté
naslouchátko nebo aby zrovna někdo procházel uličkou za
domem.

Útočník sklonil hlavu a vrhl se k ní se zdviženou paží, při-
pravený zablokovat jakýkoliv úder lampičkou, na jaký se
Chloe zmůže. Hlavou třískl do té její. Rozbila mu lampičku
o bok, a jak se přitom zhoupla, spadla z postele a její chrčivý
dech a hekání z vynakládané námahy přehlušilo lupnutí ra-
menního kloubu, který vyskočil z jamky.

„Tak kdopak by mohl ty narozky mít?“ zahalekala rozjaře-
ně sestra, zatímco Chloe vřískala a žadonila.

„Já!“ odpověděla její neteř. „Mami, já budu mít nalozky! Vždyť to přece víš, ty popleto!“ Rozesmály se na celé kolo a smály se a smály.

Útočník zvedl Chloe, která nepřestávala řvát, a hodil ji zpátky na postel. Zatímco se svíjela a zmítala nohama, připoutal i její dosud volnou ruku k čelu postele. Nasadil jí roubík, Chloe však už následkem bolesti a paniky chvilkami upadala do bezvědomí.

„Teto Chloe?“ zavolala na ni neteř z obývacího pokoje na svém konci linky. „Jsi tam? Mami, je tam teta? Ploč nejde k telefonu?“

„Nevím, zlato, ale uvidíme ji zítra, slibuju,“ uklidňovala ji matka.

Neuvidíte, problesklo hlavou Chloe. Panebože, už se neuvidíme. Neuvidím Vivienne vyrůstat. Nevezmu ji k osmnáctinám do New Yorku. Nebudu si ji moct vzít do péče, kdyby se ti něco stalo, a nikdy se nedozvíš, že nejpyšnější v životě jsem byla, když jsi mě o to požádala. Nebudu mít šanci koupit jí satební závoj. Nepřijdeš za mnou v slzách, až se na tebe pubertální Vivienne poprvé utrhne. A nikdy se nedozví, jak moc ji miluju. Za rok si mě bude stěžít pamatovat.

„Tak dobře. Mám tě moc láda, teto Chloe. Papa zítla. A nezapomeň na můj dálek!“

Nezapomněla jsem, pomyslela si Chloe. Doufám, že se ti ta veverka bude líbit. Nechci zemřít. Nechci, abys jednou musela zjistit, že mě někdo zabil. Nechci, abys měla takový strach jako já.

„To je škoda, že jsme tě nezastihly, Chlo-pretinko. Posíláme mlask! Pa zítra.“ Potom se v telefonu ozvaly posílané pusinky. Hihňání. A linka ohluchla.

Chloe zůstala ležet bez hnutí. Bolest v ústech, hlavě a rameni se šplhala do závratných výšin, to však nebylo nic proti zdrcující tsunami smutku, jež ji smetla a zlomila.

Tak mě znásilni. Ublíž mi, jestli musíš. Ale nech mě žít. Nech mě žít. Nech mě žít.

Viděla ta slova, která si v duchu opakovala, viset ve vzduchu mezi nimi, jako by je tvořily roje titěrného černého hmyzu.

Z objemné kapsy vytáhl nůžky a rozstříhal to, co měla na sobě, nejdříve středem trupu a potom středem rukávů a nohavic, přičemž odstřihnuté kusy látky pomalu odhrnoval a nechával sklouznout na zem.

Na chvilku, minutu, nebo celou věčnost Chloe omdlela.

Ocitla se na oslavě, nemohla si ale vzpomenout, kdo slavil. Respektive měl slavit, nicméně něco jí tam nehrálo, protože její sestru v rohu konejšil švagr, a když Chloe procházela kolem vedlejšího pokoje, byla si jistá, že za zamčenými dveřmi slyší naříkat otce, takže se muselo přihodit něco hodně zlého, jelikož tátu plakat nikdy v životě neviděla. I na matčině pohřbu se držel a zachovával dekorum (nebo si snad nepřipouštěl, že má nějaké emoce?) do samého konce.

Potom kolem ní proběhla Vivienne s něčím chlupatým v náručí. Chloe se nadšeně vydala za ní a utíkala po domě, jako se tam takhle honily tolikrát, pokaždé s povykáním zpomalovaly a zase zrychlovaly, když jedna druhou málem chytila. Co k sobě neteř tiskla? Chloe na to pořádně neviděla. Hlava zvířete vypadala jako obyčejná plyšová hračka, konec ocasu ale nechával po zdech červené klikyháky a Chloe najednou pocítila první příznaky nevolnosti. Sítilo v ní přesvědčení, že něco není v pořádku. Teď už holčičku doháněla a viděla, co drží v rukou a jak se tváří – Vivienne se nesmála, ale plakala. Držela veverku, což bylo zvláštní, protože Chloe si byla jistá, že plyšáka teprve koupila, a ještě ho neteři nestihla dát. Vlastně by si měla pospíšet a jít ho zabalit, jelikož už bylo pozdě a zítra bude mít v práci napilno, než vyrazí na neteřinu oslavu. Ale jestli je ta oslava zítra, tak kde je teď a proč všichni – do jednoho – pláčou?

Chloe se probudila, dusila se a chtěla vykřiknout, nebylo to však nic platné, zvuk pohltit nacucaný páchnoucí hadr na jejích ústech. A ta bolest. Ta zkurvená bolest. Ta obludná, omračující, zdrcující, zkurvená bolest se nedala snést.

Chtěla zemřít.

Teď už jí došlo, proč všichni v jejím snu plakali.

Chloe ležela bez hnutí – ani nemohla jinak – a plakala s nimi do samého konce, svého konce, který přišel trýznivě pomalu zbarvený doruda.

KAPITOLA

DRUHÁ

Sídlo společnosti Necto Corporation ve Spojeném království mohlo sloužit i jako botanická zahrada. Původní nemovitost na jednom z nejdražších pozemků v Londýně byla krok za krokem do poslední cihly a ocelové traverzy rozebrána a nahrazena bujnou zelení, květinami, hmyzími koloniemi a zakřiveným sklem. Tamní zaměstnanci se pohybovali v krásných bublinách, jež se vypínaly nad zemí mezi okázalými stromy a nádhernými květy a na tu oázu uprostřed městského centra skýtal neодолатelný výhled. Jídelna se nacházela v obrovském dómu, kde nechyběl potůček, ovocné stromy a mezi řadami stolů řádky zeleniny, a kde se ve vzduchu třepetali motýli a bzučely včely. Necto představovalo budoucnost – biotechnologie zaměřené na lidský mozek. Jejich americké ústředí na okraji San Diega vzbuzovalo závist společností po celém světě; jak kvůli své ohromující zahradní architektuře, tak kvůli futuristickému kancelářskému prostoru. Britská pobočka se nepyšnila až takovým renomé a zdaleka ani velikostí, zaměstnanci však pracovali na stejných projektech pro stejné typy klientů.

Midnight Jonesová už měla být v práci, a to bylo teprve úterý. Nesešlo na tom, že večer předtím odcházela domů o hodinu později ani že týden předtím odpracovala padesát hodin. Zpoždění bylo zpoždění, člověk tím projevoval nedostatečný respekt vůči sobě samému a lhostejnost vůči nasazení ostatních – aspoň tak to vystihoval její manažer a opakoval

to mnohem častěji, než všichni členové Midnightina týmu považovali za nutné.

Uskočila před dvojpatrovým autobusem, překročila hromádku studených hranolek se smaženou rybou, které někomu předešlý večer spadly na chodník, a vešla do zahradní oázy v Nectu. Zhluboka se nadechovala a vydechovala, protože dalších devět hodin se jí bude dostávat jen vzduchu z klimatizace. Na začátku se nechala svést vůní posekané trávy a květin a uvěřila pohádce, že se dovnitř vhání čerstvý vzduch ze zahrady, aby měl personál stimulovaný mozek a uvolněné smysly. Toto přesvědčení jí vydrželo až do jedné ostudné noční cigarety před hospodou v Battersea před pěti lety, kde narazila na někoho ze správních zaměstnanců a dozvěděla se, že daná vůně ve skutečnosti pochází z pečlivě vybraných parfémů vstříkovaných do klimatizace. Pár vteřin po svém skandálním odhalení se vyzvracel do nejbližší popelnice, odpotácel se pryč a následující ráno si na svoji indiskrétnost patrně vůbec nepamatoval. A to byla další věc. Informace o společnosti se nesměly nikomu sdělovat. Nikdy. V budově ani nebyl internet, alespoň ne pro Midnightinu mzdovou třídu. Na školení jim bylo řečeno, že internet není nic jiného než rozptýlení, které nevyhnutelně vede k plýtvání časem. Hlavně však představuje slabinu, jejímž prostřednictvím by se dovnitř mohli dostat hackeři a ven cenná firemní tajemství.

Dnes měla Midnight zpoždění, protože pečovatelka její sestry přišla pozdě. Midnight měla zpoždění vždy jenom z tohoto důvodu. Jejímu šéfovi to ale bylo stejně jedno. Přiložila svůj průkaz ke čtečce na prvním stanovišti bezpečnostní kontroly, nechala mobil ve skřínce, předložila tašku k prohlídce na druhé bezpečnostní kontrole a na třetí si nechala oskenovat otisk palce. Výtah ovládala průkazem, který automaticky zadal číslo poschodí, kam mířila. Rozjela se dolů.

Přirozeným denním světlem byla obdařena pouze dvě horní patra se zasedacími místnostmi, velkým sálem, jídelnou

a klientskými prostory. Výtah minul poschodí –1, v němž sídlila výroba. Produkty značky Necto pokrývaly široké spektrum produktů od brýlí se sluchátky pro školení ve virtuální realitě přes zařízení pro elektrokonvulzivní terapii po fyziodetekční přístroje nazývané polygrafy a psychogalvanometry měřící tělesné reakce na emocionální podněty. Poschodí –2 patřilo vývojářům. To byly místní hvězdy. Donesly se k ní zvěsti o masérce, sauně, vířivce, posilovně a soukromém šéfkuchaři pro přípravu obědů a svačin, ale nic z toho nikdy neměla příležitost ověřit. Jejich tým se skládal z lidí, kteří přicházeli s novými nápady, z designerů a programátorů a ti všichni seděli na špičce zdejší pyramidy. Když byl Midnightin tým poslán na školení, dostal se maximálně do rajske jídelny nahoře v přízemí. Vývojářský tým navštívil za poslední dobu Singapur a Bora Bora. Rozdíl mezi oběma týmy spočíval v tom, že jeden z nich se dal snadno nahradit.

Midnight byla objektivně bystrá. Měla bakalářský diplom ze společenských věd a magisterský titul z psychologie a neurovědy. Ovšem vývojáři patřili do úplně jiné ligy. Tito jedineční géniové s doktoráty mohli požadovat takovou mzdu, o jaké se Midnight ani nezdálo. Na rozdíl od ní se nedali nahradit kýmkoliv ze zástupu vhodných kandidátů, kteří toužili do Necta nastoupit. Midnight si to připomínala každíčký den. Mohla být ve svém životě vděčná za hromadu věcí a uvědomovala si, že si musí vážit jak své výplaty, jejíž výše v branži vysoko přesahovala standard a umožňovala jí pečovat o sestru, tak možnosti pracovat ve světově uznávané technologické společnosti. Svou práci milovala a měla velké štěstí. Zároveň však platilo, že nebyla nenahraditelná.

Dveře se otevřely v poschodí s označením –3. Oddělení praktické aplikace bylo sice nejpočetnější, přesto personálně poddimenzované a jeho zaměstnanci přepracovaní. Náplň práce měli jednoduchou: data získaná firemními přístroji a programy zpracovávali do výstupů, které mohli využít jejich klienti.

V rámci oddělení fungovala řada týmů, jež dřely na projektech nejrůznějšího druhu. Lékařský tým byl zrovna uprostřed vysoce výnosného testování účinnosti nového léku. Psychiatrický tým pomáhal jedincům trpícím duševními nemocemi a spolupracoval s farmaceutickými společnostmi na vývoji nových léků a uspořádání klinických testů.

A potom tam byl Midnightin tým, který trávil veškerý čas profilováním.

„Slečno Jonesová, tak jste se přeci jen rozhodla se k nám připojit!“ zaburácel její manažer přes řady kójí, z nichž každá obsahovala stůl, židli a počítač s brýlemi pro virtuální realitu a dala se kvůli soukromí uzavřít stropem a přeměnit na kabinu, podobně jako se na kabrioletu zatahuje střecha. „Můžeme si promluvit?“ Jako kdyby mohla odmítnout. Dovedl ji do své kóje a zatahl strop.

Midnight se musela držet, aby si nezaložila ruce na prsou, jelikož to by jí navíc vyneslo kázání o nepřátelské řeči těla.

„Víte, co vám chci povědět,“ spustil Richard Baxter, upravil si svou bezchybnou kravatu a uhladil ocelově šedé vlasy, které neměl ani trochu rozčuchané.

„Moc se omlouvám,“ pronesla Midnight s větší lítostí, než jakou cítila. Opozдила se o půl hodiny. Necto jí dlužilo za všechny ty přesčasy setsakramentsky víc. „Sestrina pečovatelka přišla pozdě a já z domu nemůžu odejít dřív, než dorazí. Agentura, kterou na péči najímám, je poslední dobou nespolehlivá a –“

„Tady vás zastávím, Midnight. Co je jednou z našich hlavních zásad, kterou nyní opomíjíte aplikovat?“ zeptal se jí Richard s úsměškem na rtech, jež mu Midnight měla chuť zachnat jako otravnou mouchu – plesknutím.

Místo toho se zhluboka nadechla a odpověděla tichým a odporně povolným hlasem. „Odpovědnost.“

„Trefila jste to hned napoprvé! Přijmout odpovědnost za svoje činy. Pokud si chceme nárokovat úspěchy, musíme přijmout odpovědnost i za nedostatky. Rozumíme si?“

„Ano,“ potvrdila. „Tu odpovědnost si uvědomuju, ale jako sestřina opatrovnice se potýkám s určitými problémy...“

„Ano, jistě. Tak mi to ještě jednou vysvětlíte. Kvůli čemu míváte zpoždění?“

„Moje dvojče Dawn má těžké zdravotní postižení. Nemůžu ji nechat doma samotnou. Kdybych odešla dřív, než k ní dorazí pečovatelská služba, mohlo by se jí něco stát a žádné příbuzné, které bych mohla požádat o pomoc, nemáme.“

„Ano, myslím, že jste se už o sestře zmiňovala.“ To tedy ano, nejméně tucetkrát. „Chápejte ale, že je vaší odpovědností najmout dobrého pečovatele, který dorazí včas. Nesluší se přenášet domácí chaos do Necta. Víte, že nemůžeme dělat vaši práci za vás. Tým je dobrý tehdy, když všichni jeho členové pracují s maximálním nasazením. Nemám pravdu?“

Midnight mu věnovala svůj nejzářivější úsměv. Pokud v něm Richard zahlédl jeho pohrdavý odstín, nechal si to pro sebe.

„Máte pravdu. Je to moje chyba. Zůstanu tady po pracovní době, abych to napracovala, a zkrátím si obědovou pauzu.“

Richard povytáhl obočí a natočil hlavu lehce do strany. „A...“

„A omluvím se týmu,“ pokračovala Midnight. „Neměli by pracovat za mě. Děkuju za pochopení, Richarde. Jste skvělý manažer.“

„Jéminánku, vás si tu musím držet. Tedy jen když zase nepřijdete pozdě, samozřejmě. To už by těch napomenutí bylo příliš. Ale jinak si vás tu určitě rádi necháme. A teď už jděte, slečno Jonesová. Čas ani Necto na nikoho nečeká.“

Midnight měla chuť vypálit mu ty jeho směšné fráze na čelo.

„Jistě,“ řekla stroze, otočila se k němu zády, než k ní jako pravý moderní manažer stihl zvednout upocenou dlaň, aby si pláclí, a skřípala zuby, když čekala, než se kabina zase otevře. Při průchodu labyrintem kójí párkrát zavolala: „Pardon, že jdu pozdě!“ Od kolegů se jí v reakci dostalo pobavených úšklebků všeho druhu.

Stůl měla v opačném rohu místnosti, byl součástí trojice rozestavěné do tvaru podkovy, jež tvořila Midnightin maličký tým. Shodila z ramene kabelku na zem vedle své židle, a jelikož nepochybovala, že ji Richard stále sleduje, jestli se nedopouští dalších přečinů vůči firemním zásadám, snažila se nevrhnout pohled na svoji nejbližší kamarádku Amber. Za ní momentálně nikdo neseděl, třetí stůl byl nedávno vyklizený následkem převelení, rezignace či padáka. Přesný důvod se nedozvěděly.

„Dostalas přednášku o tom, jak jsi nás nechala ve štychu?“ zašeptala Amber, aniž by spustila oči z obrazovky.

„Jo. A navíc mi ještě připomněl, abych převzala odpovědnost za svoje nedostatky. To tu dlouho nebylo. Jak to dneska jde?“

„Aktualizovali software, takže máš pár minut, než si budeš moci stáhnout data. Chceš kafe? Vypadáš, že ho potřebuješ. Už mám přestávku.“

Necto buď umožňovalo, nebo nařizovalo – Midnight si nebyla jistá, jaká z možností to byla – přestávky, během nichž museli zaměstnanci odejít od obrazovky, aby si šetřili oči a předcházeli bolestem hlavy, což vedení firmy všude hlásalo, aby sklízelo chválu jako dobrý zaměstnavatel. Už však neprozrazovalo to zásadní: interní testy prokázaly, že zaměstnanci vykazovali po zdravotních přestávkách zvýšenou produktivitu.

„Kafe by bylo super. Dawnina pečovatelka zase nedorazila včas, takže jsem se ráno nenasnídala ani neosprchovala, a budu dneska muset přetahovat, abych vynahradila ten pozdní příchod.“ Midnight věděla, že planým stěžováním by den začínat neměla, ale vysávalo ji, jak málo volnosti se jí ve vlastním životě dostávalo. Příliš závisela na agenturních pečovateli, a byť někteří z nich mohli zůstat u sestry na požádání přesčas, nebylo to na poslední chvíli nikdy jisté a žádnou zásobou známých na vyplnění mezer nedisponovala.

Obrátila pozornost k Amber, aby se rozptýlila. „No nic, jak ses včera měla?“

Amber se zakřenila a mrkla na ni, což jí ve spojení s jejím krátkým pixie sestřihem nabarveným načerveno a umělými řasami dodávalo vzezření zlobivé školačky, namísto pracovnice vlivné korporace. Zkoušela novou seznamku a pravidelně zásobovala Midnight historkami o tragických rande a jednořádovkách k popukání.

„Bože, počkej, až v sobě budu mít kofein. Teď je na detailní popisy tvojí prostopášnosti ještě moc brzo,“ zasténala Midnight.

„Oukej, to беру. Prostopášnej report může počkat, ale ujišťuju tě, že ho budeš chtít slyšet. Ten chlap byl stavěnej jako viking!“

Zatímco její kamarádka zmizela směrem ke kuchyňce, Midnight se přihlásila do počítače, dostala se přes všechna bezpečnostní opatření a pustila se do práce. Ta spočívala ve vypracovávání profilů uchazečů, aby se zaručilo, že se hodí ke studiu svého vybraného vysokoškolského oboru, a to jak z akademického hlediska, tak z hlediska jejich zájmů a osobnostních rysů.

Amber jí přinesla horkou kávu v opakovaně použitelném bambusovém kelímku, zaplula zpátky ke svému stolu, aby se vrátila k práci, ale ještě předtím stihla Midnight šeptem slíbit, kdy jí vylíčí šťavnaté události předchozí noci: „Na obědě!“ Midnight si nahrála první složku dne.

Pocházela z Thames Environmental Sciences University, TESU, jejíž areál se nacházel nedaleko jejího bytu, o čemž svědčilo množství opilých studentů vrávorajících kolem jejích vchodových dveří vždy v pátek a sobotu večer. Tamní nabízené obory byly zaměřené na studium životního prostředí – přírodní vědy, geografie, sociální dějiny, environmentální právo, politika, globální ekonomika a podobně. To k výběru předurčovalo studenty, kteří projevili dobré strategické schopnosti

a silnou sociální odpovědnost. Otevřela první, celkem přímočarou přihlášku na obor geografie.

Na obrazovce se objevilo číslo uchazeče a řada výsledků zakódovaných dat. Midnight je začala vyhodnocovat, aby se postavila profil. Někomu někde právě přišel e-mail nebo textová zpráva, že jeho uchazečský profil „právě zpracovává Midnight J. ze společnosti Necto. Jste o krok blíž své budoucnosti.“ Byla to taková PR drobnost, byť lehce teatrální. Měla včlenit Necto do běžného života, aby se nestalo strašidelným technologickým kolosem vyvíjejícím programy, které dokážou číst lidem v mysli. To by z něj udělalo terč pro konspirátory a jejich teorie. Místo toho se Necto vykreslovalo v pozitivním světle, tedy že mění svět k lepšímu, že najde řešení pro každý problém včetně těch, které ani nevíte, že máte.

Midnight studovala profil. Uchazeč/ka vykázal/a vysokou úroveň zájmu o témata spojená s geografii. Míra soustředěnosti dosahovala pro intelektuální náročnost tohoto akademického stupně průměrných hodnot. Ukazatele socializace a sebejistoty byly o trochu nižší, stále však v rozmezí, jež klient zadal. Uchazeč/ka nejsilněji zareagoval/a na sport – zejména fotbal a kriket. Na nelegální povzbudivé látky neprojevil/a žádnou reakci, takže získal/a nejvyšší skóre. O alkohol měl/a nízký zájem. Byly zaznamenány také další markery, všechny se však pohybovaly v rozmezí přijatelném pro TESU. Midnight vyhodnotila data jako profil A, což znamenalo, že splnil všechny požadavky školy. Vyplnila elektronický formulář a odeslala ho ke zpracování univerzitě. Nějaký šťastlivec obdrží do konce týdne rozhodnutí o přijetí ke studiu.

Káva jí vystydla. Midnight zvážila, že by se vykradla do kuchyňky pro čerstvou, na přestávku si ale musela ještě čtyřicet minut počkat a Richard měl šestý smysl pro odhalení toho, když někdo porušoval pravidla, takže pokračovala v práci. Další přihláška patřila mužskému uchazeči – to byl jediný nahlášený identifikační faktor, protože ovlivňoval některé fyziologické

výsledky – na blíže neurčený obor, což bylo nezvyklé, nikoliv však nemožné. TESU umožňovala uchazečům nechat se otestovat, než se rozhodli pro konkrétní obor. Obecně univerzita požadovala vysokou úroveň analytického myšlení a průměrnou empatii. Jak kognitivní schopnosti, tak kreativita musely dosahovat nejvyšších hodnot. Konkurence byla veliká. TESU se těšila mezinárodnímu věhlasu a uchazečů o studium byl vždy obrovský převis.

Nahrála data ze složky a začala procházet všechny číselné hodnoty. „Krucipísek,“ zabručela. „To musí být nějaká chyba systému.“ Sundala si brýle se sluchátky a přišoupla se na židli blíž k Amber. „Taky se ti data stáhla poškozená? Já jsem zrovna otevřela výsledky, které musejí být chybové.“

„Ne, já mám všechno v normálu. Zkoušelás to vypnout a zase zapnout?“

Midnight protočila oči v sloup. „Vtipálku. K čertu, tak to musí být jen něco u mě.“ Přejela v kancelářském křesle zpátky ke svému počítači, vymazala složku, na níž chtěla pracovat, stáhla data podruhé a podívala se na ně znovu.

Opět stejné výsledky. Všechny měly naprosto extrémní hodnoty. Midnight si povzdechla. Takový problém znamenal, že se musí vrátit k původním souborům, aby zjistila, kde došlo k pochybení. Což zpomalí její výkon. Pokud si nepohne, nemá naději, že splní své denní penzum. Udělat to však musela. V Nectu byli posedlí odhalením kamene úrazu systémových chyb. Uzavřela si kóji, aby ji nic nerušilo, a dala se do pátrání, kde došlo v softwaru k technické závadě.

KAPITOLA

TŘETÍ

Midnightino vybavení bylo naprosto stejné jako vybavení, jež dostali při otestování všichni uchazeči: brýle se sluchátky doplněné o pás se senzory zaznamenávajícími mozkovou činnost a rukavici monitorující srdeční tep, krevní tlak, pohyb prstů, hladinu kyslíku a míru pocení. Nebylo to bolestivé ani nepříjemné a uchazeči si většinu času vůbec neuvědomovali, jaké všechny tělesné pochody přístroje sledují. Jak velký dopad však takto získaná data mohla mít, Necto stále zkoumalo.

Software dokázal na elementární úrovni zjistit, jestli upřednostňujete čaj, nebo kávu, muže, či ženy, lezení, nebo lyžování. Uměl toho nicméně ještě mnohem víc. Ukázal člověku obrázek a poznal, na čem přesně utkvěly jeho oči a kam se posunuly, poznal, jestli je vzrušený, nebo zhnusený, znuděný, nebo zaujatý. A miliony, miliony dalších drobností. Nejdůmyslnější na systému ovšem bylo to, že se test přizpůsobil hodnotám každého uchazeče. Pokud jste u nějakého záběru projeвили známky zájmu, počítač vám ukazoval podobné záběry, dokud váš zájem nedosáhl vrcholu nebo dokud jste se nezačali nudit, potom se přesunul k něčemu jinému. Nic nebylo nedotknutelné. Nic se nedalo skrýt. A co o vás na konci váš budoucí zaměstnavatel nebo jiná organizace nevěděly, nemělo popravdě žádnou cenu. Jednalo se o psychometrický test řízený umělou inteligencí, která se učila rychleji, než Necto

zvládalo ukočírovat, a v Midnight vzbuzoval úžas. Amber prohlásila, že oproti jejich softwaru působil systém CIA pro detekci lží jako z pravěku. A to bylo stále příliš slabé přirovnání. Když program uvedli do praxe, objevily se stížnosti o narušování soukromí, ale podobně jako u většiny jiných věcí si na něj lidé zvykli. Ve skutečnosti však téměř nikdo nechápal, jak mocný nástroj to doopravdy je.

Midnight si musela přehrát přesný sled záběrů, jež uchazeč zhlédl, aby určila, kde software pochybil. Protože i profilovací systém Necta se občas zmýlil. Midnight si nasadila brýle a ostatní potřebné vybavení, opřela se do židle a spustila v počítači danou testovací sekvenci.

Ta začala jako u všech ostatních testů záběrem z ptačí perspektivy, pomalu přejíždějícím přes klidné jezero při západu slunce s rozostřeným pohořím na horizontu a tichou nenápadnou hudbou v pozadí. Hlas jakéhosi průvodce jí pověděl, aby se uvolnila a pravidelně dýchala, ať si představuje, že se jen dívá doma na televizi. Není se čeho bát.

Potom se spustil samotný test. Od obrázků soudních síní a univerzitních přednáškových sálů po záběry znečištěných řek a dobytka umírajícího na různé choroby. A tam došlo k zádrhelu.

Uchazeč neprojevil žádnou empatii vůči hynoucímu dobytku. Vůbec žádnou. V tomto bodě už se u ostatních detekovala průměrná reakce, jak Midnight viděla. A tak počítač trochu přitlačil na pilu. Midnight sledovala zabíjení zvířat na jatkách. Systém však stále nezaznamenal žádnou odezvu, z níž by univerzita poznala, zda je uchazeč vhodným kandidátem pro nějaký z jejích oborů. Počítač se dál snažil naměřit nějakou reakci, a tak mu ukázal záběry mučených mláďat. Midnight zavřela oči, dokud video neskončilo, potom zkontrolovala, zda se neporouchalo doprovodné vybavení Necta namísto softwaru, ale uchazeč měl klidný pulz, okysličení v normě a pohyby očí byly stále snímány. Vybavení fungovalo bezchybně.

Předpokládala, že to skončí. Ten řev a hrůza. Pokračovalo to však dál. Následovaly další záběry, jeden otřesnější a brutálnější než druhý. Nakonec se uchazeči zrychlil pulz a začaly se mu rozšiřovat zorničky, ovšem to už počítač dosáhl hranice toho, co mohl nabídnout, a přešel k záběrům drog a alkoholu. Zobrazily se láhve vína a piva, rozesmátí lidé v hospodách, páry kouřící obrovské ručně ubalené cigarety, muži motající se po ulici, stěží schopní udržet se na nohou. Bez reakce. Uchazečův pulz byl pomalý, jako by spal. Jehly a vodní dýmky, skelný pohled narkomanů zírajících do prázdna. Nic. Potom žena, která si šnupla kokain, a v opojení se dopotáčela k oknu, z něhož nejdříve rozjařeně pokřikovala na lidi dole a potom vylezla na parapet. Kopáním si vyzula lodičky na jehlovém podpatku. Midnight křečovitě svírala područky svého kancelářského křesla. Žena nakročila dopředu, doširoka rozpráhla ruce a nato udělala ještě další krok.

„Ne!“ žadonila Midnight.

Žena se však nezastavila. Člověk, který ji natáčel na mobilní telefon, se k ní vrhl příliš pozdě a povedlo se mu pouze zachytit poslední dvě vteřiny její cesty k zemi a pomačkanou hromádku designového oblečení zakrývající roztříštěné tělo na chodníku.

Uchazečův pulz vyletěl vzhůru, jako by běžel sprint na sto metrů. Midnight zkontrolovala data. Dlaně se mu už potily, dýchal zrychleně, zorničky naplno rozšířené. Oči se zavřít vůbec nepokusil, aby se na ty záběry nemusel dívat. Jeho mozková činnost vykazovala vzrušení bez empatie. Midnight se zkrivila tvář zhnusením. Program však stále nedosáhl horní hranice skóre, a tak pokračoval.

„Kristepane,“ zamumlala, zatímco test běžel dál.

Nemohla se na to dívat. Jen ze zvuků, které musela poslouchat, skřípala zuby. Zaměřila se raději na průběžně získávaná data, aby v hodnotách tělesných funkcí našla projevy rozrušení, žádné ale neobjevila. Videá se řetězila za sebou, software

se marně snažil dobrat se limitu uchazečova emocionálního rozpětí. Doprovodné zvuky přesahovaly vše, co si Midnight dokázala představit. Bylo jí zle. Zakryla si ústa dlaní a otevřela oči, aby to zastavila. Přímo před ní právě někoho ubíjeli jakousi kovovou metlou. Midnight ztuhla.

„Do prdele. To nemůže být pravda.“ Snažila se odvrátit zrak, ale její zděšení bylo příliš velké a nedokázala to. Rozbolely ji ruce i čelist.

Data ukazovala, že se uchazeči zrychlil dech. Pulz měl hodnotu 90 tepů za minutu, což stále nesesedělo, protože Midnight si uvědomovala, že její vlastní tep dosahoval dobrých 120, patrně více. Na rozdíl od jejích životních funkcí, jež byly přemoheny panikou a zoufalstvím z toho, že je uvězněná v brýlích, které nedokáže ovládat a nesmí odložit, uchazeč zažíval něco zcela odlišného.

Jeho zorničky zůstávaly nadále rozšířené. Oči ani jednou nezavřel a ruce měl uvolněné. Mozková činnost dokládala zájem a nadšení. A vysokou míru stimulace. Ovšem stále ne – *do řiti už* – stimulaci maximální.

Spustilo se nové video s ženou připoutanou k posteli. Midnight opět zavřela oči a začala si broukat písničku, kterou matka konejšila sestru v době, kdy se s otcem ještě zajímali o koncept rodičovství.

Uplynuly další dvě minuty, během nichž se program snažil zjistit, kde se nacházely uchazečovy meze. Sto dvacet vteřin pekla. Naříkání, vzlyky, žadonění. Midnight si zpívala stále hlasitěji, nutila se vyslovovat text písně, aby zaměstnala mozek a nemusela poslouchat.

„Vzkážeš mi, až šátek začneš šít?“ Začala znovu. „A místo nitě měsíční svit...“

Konečně vše utichlo. Midnight nicméně zůstala na pozoru. Ještě chvíli seděla s očima pevně zavřenými, než uslyšela vánoční koledy, dětské chichotání a na pozadí praskání dřeva v krbu.

Zhluboka se nadechla a dovolila si oči znovu otevřít. Uviděla krásný, idylický obrázek jako z pohlednice. Rodina a dárky. Obdarovávání a sdílená radost. Jídlo a pití. Bezpečí, napadlo ji. Pohodlí. Zkontrolovala uchazečovy hodnoty. Srdce, jež mu při poslední obrazové sekvenci konečně bilo jako o závod, opět dramaticky zpomalilo na šedesát tepů za minutu. Do další části testu mu ani nevydržela zvýšená hladina adrenalinu. Jeho mozek nevykazoval jinou činnost než holé minimum nutné pro přežití.

„Co jsi do prdele zač?“ zašeptala Midnight.

Záznam se opět změnil. Muži, ženy, děti. Různé rasy. Různý ekonomický původ. Pracovníci v různých profesích. Rozmanité svatostánky. Rozmanité domovy. Obchody, restaurace, doprava. Program vše projel jako na drátku, bez jediného zádrhelu.

Midnight seděla otupělá, zděšená a sklíčená, a hlavou jí běželo, jak ty záběry a zvuky dostane z mysli. Z představy, že po zhlédnutí něčeho takového půjde večer domů za svou nevinnou láskyplnou sestrou, se jí chtělo praštit brýlemi o zeď.

„Udělej, co máš,“ přikázala si. „Nejspíš to vygeneroval počítač. Nemohlo to být skutečné.“

Zbytek záznamu, požehnaně prachobyčejný, trval třicet minut a Midnight nemohla celou tu dobu myslet na nic jiného než na to, jak by se ze všeho nejvíc chtěla sbalit, vyjet výtahem nahoru a vyjít na čerstvý vzduch, kde by našla podnik, v němž by si mohla dát drink s tím nejvyšším podílem alkoholu, který tam měli. Sundala si brýle a otevřela kabinu.

„No ty kráso, holka, co jsi tam ksakru dělala? Vypadáš, žeš la zkusit koridu a vyhrál bejk.“

„No, popravdě si nejsem jistá, je to divné. Myslela jsem si, že se ta data nějak poškodila, ale všechno fungovalo správně a teď nevím.“ Věděla, že to, co říká, nedává velký smysl.

„Nemáš už nárok na přestávku? Vypadáš, že by ti bodla,“ podotkla Amber.

„Za minutku. Ještě můžu ověřit jednu poslední věc. Hned pak si tu pauzu dám.“ Midnight vytvořila imitaci úsměvu, cítila ale, že je to spíš úšklebek.

Zpracovala data a znovu zkontrolovala výsledky každé kategorie. O svém doporučení univerzity neměla nejmenší pochyby. Podle jejího názoru nebyl uchazeč vhodný ke studiu žádného oboru na žádné vysoké škole na světě. Musela dokončit svoji zprávu a finalizovat profil, přičemž k němu hodlala připojit zvláštní vzkaz pro TESU, aby si pojistila, že daný jedinec neproklouzne sítí odmítnutí a nepřihlásí se ke studiu někdy znovu.

Pospíchala a soustředila se na to, jak co nevidět zamíří na toaletu, kde si opláchne obličej a použije dezinfekční gel, aby zabila veškeré mikroby, které se na ni mohly přenést psychologickou osmózou a v danou chvíli jí připadaly až příliš reálné.

Midnight čekala. Počítač pracoval nepřírozeně pomalu. Poskytnutá data jej musela šířat zevnitř. Totéž páchala v jejím mozku.

„No tak, no tak, no tak,“ popoháněla ho.

Počítač vyplivl kód profilu a blikající kurzor.

„Co to do hajzlu je?“ pronesla Midnight k obrazovce a mnu-la si přitom oči. Objevila se na ní totiž slova, s nimiž se nikdy předtím nesetkala – ani o takové možnosti nevěděla –, na vzdory tomu, že už zpracovala tisíce profilů.

Počítači to bylo jedno. Trval si na svém. Midnight stáhla výchozí soubory na samostatné úložiště pro případ, že by se ty původní poškodily při aktualizaci, ještě je zálohovala na USB, které plánovala donést svému manažerovi, a odhlásila se, aby se šla poradit, jak postupovat.

Uchazeč byl vyhodnocen jako Profil Z.

KAPITOLA ČTVRTÁ

UCHAZEČ

Dokončil sudoku, vstal a zadíval se z okna. Lidé spěchající oběma směry dole na ulici si vůbec nebyli vědomi toho, že je sleduje. A i kdyby si ho všimli, tak co? Byl jen mužem s cigaretou v jedné ruce a hrnkem v druhé, který pozoruje běh světa pod sebou.

Ten týden měl začít v nové práci, a tak si chtěl předem doma uklidit. Potřeboval si také skočit nakoupit, což bylo otravné, protože vláčení tašek ze supermarketu nesnášel. Na životě v Londýně nenáviděl jediné, a sice že mít auto bylo nepraktické. Kolem dvacítky měl řízení rád, nevlastnil však garáž a představa toho, jak bude vždycky navečer pročesávat ulice, aby našel parkovací stání, pro něj byla nepřístojná. Nedávno získal motocykl, který přišel vhod, ale přesto nebyl tak praktický jako auto.

Naposledy si potáhl a nato cigaretu típl. Deset denně, s co nejpravidelnějšími časovými rozestupy, víc si nepovoloval. Musel platit nájem a šetřit na budoucnost.

Seznam povinností pro daný den stále neměl dokončený. Musel vyprat, a tentokrát toho bylo víc kvůli – těžko se mu pro to v mysli hledala správná slova – tomu, co udělal. Uběhl už více než den a ve zprávách se zatím nic neobjevilo, což bylo dobře a zároveň ho to zklamalo. Dobře proto, že evidentně žádní svědci ani vlezlí sousedé nezavolali policii. A zklamání to bylo ze zřejmých důvodů. Fascinovalo ho pomyšlení,

že tým detektivů se bude snažit přijít na to, kdo je pachatelem, a najít v nepořádku, který tam zanechal, logiku a celkový obrázek.

Rébusy a hlavolamy měl rád, obzvlášť ty matematické, ale šly mu i vědomostní a paměťové hry, osmisměrky nebo logické řady. Technologie si oblíbil už v dětství a ve škole se mu dařilo v přírodních vědách. Testování jako takové ho bavilo, proto se rozhodl vyzkoušet ten nový profilovací software. Psychometrika Necta ho uchvátila už ve chvíli, kdy si o ní někde přečetl, takže když před třemi měsíci obdržel dopis s voucherem na otestování zdarma, přihlásil se do něj hned o pár dní později. V dopise stálo, že Necto bude jeho výsledky archivovat pro potřebu jakéhokoliv budoucího zaměstnavatele, což bylo skvělé, protože v té době zvažoval profesní změnu. Dopis ovšem v první řadě popisoval test, jako by to byla šachová partie (šachy odjakživa miloval), jako by šlo o souboj mezi ním a tím strojem. Kdysi napsal přesně o tom povídku, s níž vyhrál i jakousi školní cenu. Jak mohl odolat?

Nebylo to poprvé, co se podrobil psychologickému posouzení své osobnosti – těch absolvoval na střední škole spoustu –, ale Necto sestavilo něco ohromujícího. Nedokázal určit přesný moment, kdy se pro něj během testování všechno změnilo, nicméně měl v tu chvíli dojem, jako by do něj uhodil blesk.

Jeho disciplína tím utrpěla. Obvykle povinnosti neodkládal. Byl roztěkaný. V poslední době se několikrát přistihl, že uprostřed nějaké práce najednou neví, co má vlastně dělat.

S tou ženou udělal jedinou chybu – měl si pořídit fotky. To ho štvalo. Během přípravy zhlédl tolik seriálů a naposlouchal tolik podcastů, že ztratil přehled o jejich přesném počtu. Přesto se však nechal strhnout nečekaným přívalem vzrušení. Naplánoval to amatérsky. Kdyby měl fotky, nad nimiž by mohl vzpomínat, připadalo by mu to celé reálnější. Policie ji určitě brzy najde a potom si o tom bude moct přečíst v novinách. Pomůžou mu připomenout si podrobnosti.

Hlavně doufal, že ten článek neuvidí jeho rodiče a nerozhodnou se ho rozpitvat, až k nim o víkendu přijede na návštěvu. Hrozně rádi dopodrobna rozebírali aktuální zprávy, zejména černou kroniku. Vlastně mu ani tak nezáleželo na tom, co si o něm myslí – ne že by kdy zjistili, že pachatelem je on –, ale že by mu to svými řeči ukazali. Oba byli neskutečně analytičtí. Jeho otec kdysi pracoval jako pojistný matematik a matka bývala redaktorkou vědeckého časopisu. S oblibou četli, se svými investicemi nakládali opatrně a pocházeli z konzervativního prostředí. Otec chodil na soukromou školu, zatímco matka absolvovala gymnázium. Kdyby měli v mládí k dispozici seznamovací aplikace, tak by je zaručeně spárovaly. Dnes už jim táhlo na sedmdesát a stále bydleli na venkově v domě, v němž vyrostl. Když se odstěhoval, dali mu na kauci a prvních šest měsíců nájmu jeho nového bytu, ne však dost na to, aby si nějaký mohl koupit, protože se prý musel naučit být finančně zodpovědný. Povzdechl si. Cena, kterou platil za jejich štěrnost, byla už tak dost vysoká. Pravidelný nedělní oběd, pomoc s mytím nádobí (myčka zbytečně plýtvá vodou a elektřinou) a partie scrabblu nebo kanasty doplněná diskuzí o událostech uplynulého týdne. Nadcházející návštěva bude plná dotazů na jeho novou práci.

„Seru na to.“ Popadl krabičku cigaret a prudce vytáhl další, vrazil si ji do úst a z kapsy vylovil stříbrný zapalovač ve tvaru slzy. Miloval ho, a to k lásce k materiálním věcem neměl sklony, ale zbožňoval ten pocit, když ho držel v ruce. Hladký, chladný, těžký. Odklopil jeho špičku, zmáčknutím palce ho zapálil a nechal hořet, zatímco si s očima upřenými na plamen poprvé potáhl. Bože, byla to nádhera. Cigaretu představovala další krok na cestě k závislosti, na druhou stranu však byl zdravý a v dobré kondici. A také silný. Zřídka kdy za život to musel prokázat, ale ta holka bojovala a kopala, a poslední dobou byla jeho síla ozkoušena i při jiných příležitostech. Pokaždé zvítězil. Byl to dobrý pocit, dojem fyzické převahy. Myslel

si, že mu půjde hlavně o krev, ale hnát vlastní tělo na hranici možností bylo neuvěřitelně osvobozující.

Někdo zazvonil u venkovních dveří. Seběhl po hlavním schodišti a zjistil, že má venku nechaný balíček. Roztrhl jeho obal a zamyslel se, jak bude postupovat. Ne v úkolech na daný den. Ale ve svých... větších plánech. Zhlédnutí záznamů v Nectu před třemi týdny ho probudilo a byla to tedy síla, zatracená síla. Marně pro to hledal slova. Neexistovala metafora, která by ten pocit dokázala správně vyjádřit. Na druhou stranu se teď už ale neměl nač těšit.

Obsah balíčku mu pomůže, šlo o tak ostré šéfkuchařské nože, že místo kuchyně mohly přijít na operační sál. Jeden z kovového stojánku vytáhl. Ten příjemný zvuk připomínal meč vyjždějící z pochvy v záběru nějakého černobílého filmu, dlouhé tsssss následované tou nejjemnější jiskrou, jakmile se ve vzduchu objevil jeho hrot. Vzal z lednice cibuli, nůž zvedl nad ni a zatlačil jen tak silně, aby provedl čistý řez. Projel jí okamžitě a snadno, s uspokojujícím zakřupáním. A znovu. Ta čepel byla dokonalá. A znovu. Potom cibuli pečlivě oloupal a začal krájet na kousky. Stále menší a menší. Z dužiny vytékala šťáva, až bylo prkénko celé mokré a ulepené. Krájel, dokud ty kostičky nebyly co nejdrobnější, potom nůž omyl, nakrájenou hromádku osolil a opepřil a z lednice vytáhl vejce. Proč ji nespotřebovat a neudělat si k večeři omeletu. Vaření mu prospívalo. Byla to jedna z činností osvojených na internátu, prostřednictvím nichž cvičil soustředění a cílevědomost – vážení a měření, přesnost, schopnost začít a ukončit nějaký proces. A teď dostal zase hlad. Jako vlk. Musel něco dělat. Hlavně se musel rozptýlit, aby nemyslel na Jessicu.

Telefon zapípal na znamení nově přijaté zprávy. Vzdychl, opatrně položil nůž a zkontroloval displej, načež jím projelo rozjaření smíšené s panikou.

Gratulujeme, stálo ve zprávě. Váš profil nyní zpracovává Midnight J. ze společnosti Necto. Jste o krok blíže své budoucnosti.

Midnight. Půlnoc. To bylo tedy jméno. Uvažoval, co zkracovala iniciála J, a co z toho bylo vlastně křestní jméno a co příjmení. Bezesporu šlo o ženu. Dal si záležet na tom, aby si představil, jak sedí za stolem a sestavuje jeho profil. Byla to tmavovláška, nebo plavovláška? Jaký odstín měla její pleť? Jak byla vysoká?

„Midnight J.,“ vyslovil nahlas, když rozbíjel vejce do misky a začal je šlehat. Co odhalí jeho profil? Muže žijícího podle vstípených pravidel, nebo jeho novou verzi, autentickou a oproštěnou od norem? Nezdálo se fér, že ona ho pozná tak důvěrně, zatímco on znal jen polovinu jejího jména.

To nicméně mohl změnit. Jak obtížné to mohlo být? Rébussy a hlavolamy mu přece šly.

KAPITOLA

PÁTÁ

Midnight se nadechla tak, jak to typicky dělávali jen potápěči bez kyslíkového přístroje, a namířila si to ke stolu Richarda Baxtera.

Když vešla do jeho kóje, mrkl na hodinky.

„Už máte přestávku?“ zeptal se.

Nemohla si pomoci a musela po tisíci sklouznout očima na jeho snubní prsten. Co za člověka si ho sakra vzal? Spíš na to by Necto mělo používat svoje psychometrické testování – na prolustrování vaší drahé polovičky. Vydělalo by tím ještě víc bambilionů než doteď.

„Potřebuju nahlásit problém.“

„Od toho tu jsou technici. Držte se pracovních postupů.“ Téměř to odzpíval.

Midnight před těmi korporátními kecy zavřela na zlomek vteřiny oči.

„To ano, ale můj systém funguje správně. Provedla jsem veškeré kontroly. Chci říct, že jsem se držela pracovních postupů. Jenže –“

„Prošla jste si svůj manuál? Odpověď na téměř každou svou otázku najdete v informačním diagramu uvnitř.“ Nepřestával ťukat do klávesnice.

Midnight měla chuť si s ním promluvit o dobrých mravech. O personálním oddělení. O tom, jak náročné by bylo vyjmout informační diagram odtamtud, kam si ho mohl strčit.

„Jedná se o profilovací anomálii a v manuálu je jasně uvedeno, že jakékoliv potíže spojené se sestavením profilu se mají nahlásit přímému nadřízenému, což jste v tomto –“

„Nejde vám to, protože jste příliš unavená? Víím, že jsem na vás byl kvůli těm pozdním příchodům tvrdý, ale dělám to pro vaše vlastní dobro.“ Richard jí věnoval umělý úsměv. „A upřímně, mrhat dál čas tímto rozhovorem, když už máte od rána zpoždění, je –“

„Co je profil Z?“ vyhrkla. „Protože na ten školení nejsme. Hledala jsem ho, ale nikde o něm není ani zmínka.“

„Nic jako profil Z neexistuje,“ odvětil Richard a po sacharinovém tónu v jeho hlase nebylo ani památky. „Buď jste udělala chybu, nebo si z vás někdo vystřelil.“

„Vystřelil? Proč by si někdo myslel, že profil Z je nějaká sranda?“

Baxter zvedl prst směrem k jejím rtům, aby ji umlčel. Midnight na něj nevěřičně zírala.

„Slečno Jonesová, je to vtip. Ubohý vtip, uznávám. Když se vytvářely profilovací kódy, bylo potřeba najít jeden takový pro někoho, kdo ve všech faktorech selhal – bez empatie, daleko za hranicí toho mravnostně nejhoršího, co mu software dokázal předhodit, s nevhodnými reakcemi, které nejsou jen projevy sociopatie, ale i těžké psychopatie. Musel se tomu dát kód, a tak dostal Z jako zabiják, což mně osobně zábavné nepřijde. Nikdo ale takové hodnoty mít nemůže, a co víím, tak ani při profilování vojáků a agentů nasazovaných na speciální operace nebyl žádný uchazeč vyhodnocen jako profil Z. Ať už jsou vaše obavy jakékoliv, jsem si jistý, že takový profil doopravdy nemáte.“

„Vaše manažerské schopnosti jsou vskutku uklidňující, ale já takový profil vážně našla. Co s ním tedy budeme dělat?“ otázala se Midnight.

„Měla byste uvážít, zda nechcete zmírnit tón,“ pronesl Baxter.

„Vy byste měl přehodnotit, zda to chcete okamžitě zavrhnout. Pojmenovat ho jako profil Z byl asi nápad nějakého stupidního vtipálka, já jsem ale zkontrolovala ty výchozí soubory. Přehrála jsem si videozáznam a fotky, které zhlédl daný uchažeč, a zároveň jsem sledovala jeho reakce. Nic – a myslím vůbec nic – podobného jsem v životě neviděla.“

„Dobrá, tak si to řekněme jinak,“ opáčil. Midnight odhadovala, že vydrží třicet vteřin, než mu jednu ubalí. „Podle mě je potřeba zohlednit skutečnost, že ženy mohou být extrémně citlivé, takže část toho, co jste zhlédla, vás sice mohla rozrušit, ale pro většinu mužů by to patrně bylo jen lehce za hranou.“

„Richarde,“ sykla Midnight.

„Ano?“

„Držte už radši klapáčku. Donesu to Saře Vicksonové.“

Otočila se na podpatku a zamířila ke dveřím. Minula výtahy a prošla dveřmi na druhém konci chodby, kde měli kanceláře pracovníci na seniorních pozicích. Chodby tam byly širší a osvětlení přívětivější. Halu lemovaly rostliny v květináčích a zdobily nahodilé kousky designového nábytku, byť byste v nich těžko našli někoho sedět a nevěnovat se práci. Za rohem ji pozdravila usměvavá asistentka. Midnight se neobtěžovala úsměv opětovat. Ten pohled znala. Říkal: Ale propáníčka, to je hezké, že jste tady. Počkejte, zkusím najít příští měsíc nějaký volný termín a zamluvit vám schůzku.

„Jmenuju se Midnight Jonesová a mám schůzku s provozní ředitelkou,“ oznámila Midnight. „Omlouvám se, mám pár minutek zpoždění, tak půjdu rovnou dovnitř. Nechci nechat paní Vicksonovou déle čekat.“

Falešný úsměv vystřídalo svráštěné čelo.

„Paní ředitelka nemá v kalendáři žádnou schůzku,“ zaprotestovala asistentka. „To jste se musela splést. Nikdy mi nic takového neuniklo.“

„Tak byste ji neměla nechat čekat ani vy. Nechci tu schůzku začít stížností. Nepůsobí to dobře.“

„Budu se jí nejdřív muset zeptat. Má dneska hodně práce, a pokud vás pustím dovnitř...“

„Samozřejmě,“ souhlasila Midnight. „Určitě se zeptejte. Ale rychle.“ Na vzdáleném konci chodby uslyšela kroky a neexistovala nejmenší naděje, že to je kdokoliv jiný než podělaný Richard Baxter. Musela se k Saře Vicksonové dostat dříve než on.

Asistentka obešla stůl a vydala se do jedné ze šesti velkých kanceláří. Midnight měla počkat venku. Místo toho sevřela ruce do pěstí, jako když jí bylo pět let, a co nejtíšeji následovala asistentku k příslušným dveřím, do nichž se nahrnula, jakmile je žena otevřela.

Asistentka zalapala po dechu. „Paní Vicksonová, omlouvám se, ale podle slečny Jonesové máte schůzku –“

„Teď ne. Nevím, o co jde, ale nemám na to čas.“ Vicksonová ani nevzhledla od počítače.

„Ne!“ křikl Richard z konce chodby. Teď už běžel.

Asistentka se snažila vystrkat Midnight ven.

„Tohle je důležité,“ ozvala se Midnight. „Nemůže to počkat. Víím, že se nedržím postupů, ale se svým manažerem jsem se nikam nedostala.“

„To není pravda,“ namítl Richard, jenž vpadl do kanceláře za nimi. „Bylo to v řešení. Mám věc pod kontrolou. Postoupím ji HR oddělení. Slečna Jonesová nepostupovala dle pokynů. Evidentně tu složku nezpracovala správně.“

Sara Vicksonová je všechny probodávala pohledem, bronzově nalakované nehty se jí přitom vznášely nad klávesnicí a špičkou jazyka jemně přejížděla po dokonale namalovaných rtech. Její asistentka se strachy stáhla do pozadí.

„Tak tohle by mělo stát za to,“ varovala je Vicksonová, „nebo máte padáka. Všichni do jednoho.“ Zatřásla svým jemně zvlněným popelavě plavým culíkem, jako by odháněla mouchy.

Na chvilku nastalo ohromené ticho. Midnight se vzpamatovala jako první.

„Mám profil Z,“ oznámila. „A pro pořádek zdůrazňuju, že určitě nejde o chybu.“

Vicksonová jemně zaklapla notebook. „Vy,“ adresovala své asistentce. „Nepřepínejte mi sem žádné hovory.“ Asistentka odpěchala pryč.

„Pardon,“ zamumlala k ní Midnight, když ji žena mījela.

„A vy si běžte nahlásit na HR, co chcete. To se mě netýká.“ Richard o krůček couvl a začervenal se.

„To by dělat neměl,“ ozvala se Midnight. „Jednal se mnou velmi sexisticky a tvrdil, že jsem při sestavování profilu udělala chybu, protože jsem vzhledem ke svému pohlaví přecitlivělá.“

Richard zůstal zticha příliš dlouho na to, aby se mu jakékoli popření z jeho strany dalo uvěřit.

„Tak to jste si potom kvit,“ podotkla Vicksonová. „Vy buďte zdvořilejší vůči svému přímému nadřízenému. Firemní hierarchie je v Nectu jasná. A pane Baxtere, pokud chcete diskutovat o tom, jak jsou ženy přecitlivělé, domluvte si schůzku a probeřte to spolu.“ Dvakrát otevřel a zavřel ústa a potom to vzdal. „Dobrá, můžete jít.“

Richard odešel a zavřel za sebou dveře. Midnight čekala, až bude vyzvána, aby si sedla. Nedočkala se.

„Tak spustte,“ řekla Vicksonová. „Cestou dovnitř jste způsobilá celkem slušné pozdvižení, takže pevně doufám, že to aspoň bude zajímavé povídání.“

Midnight to pojala stroze a fakticky. Když domluvila, Vicksonová se na ni upřeně dívala, klepala svým luxusním kuličkovým perem Montblanc o stůl a kousala se do spodního rtu.

„Abych tomu rozuměla – co podle vás máme s touto informací udělat, slečno Jonesová?“

Midnight se zamračila a zakroutila hlavou. „Já... jsem asi měla za to, že to budete vědět vy.“

„Ne, víte to vy. Neptám se, co se má stát. Ptám se na váš názor. Doopravdy mě zajímá, co jste čekala, když jste mi to přišla říct.“

Midnight se na chvilku zamyslela. „No asi bychom měli vyrozumět o podrobnostech TESU a neposlat jim jen klasické doporučení či nedoporučení. Potřebují vědět, s kým mají tu čest. A myslím, že bychom měli vyrozumět taky policii. Programátoři si možná dělali legraci, když tento typ profilu označili písmenem Z, ale tenhle muž se neštítí ničeho. Ve vztazích by se mohl chovat – a pravděpodobně se chová – násilnický. Jsem naprosto přesvědčená, že je velmi nebezpečný. Univerzita by měla poskytnout jeho osobní údaje policii, aby ho prověřila.“

Vicksonová přitakala. Midnight se ulevilo, jakmile to ze sebe dostala.

„Fíha, to byla rychlost,“ prohlásila Vicksonová. „Nastartovala jste a během pár nádechů už jste byla bůhví kde. Tak se na to podívejme. Smlouvu máme – v tomto případě – s TESU. Pouze univerzita má právo probírat své uchazeče s policií, to by bylo na ní. A doporučovat nebo navrhopat takové kroky našim klientům jednoduše není v naší pravomoci.“

Midnight cítila, jak se stahuje do sebe a pryč. „Ale... musíme. Teda měli bychom. Richard říkal, že se s žádným profilem Z nikdy nesetkal. Pokud je to pravda, tak tenhle člověk je...“ Nedostávalo se jí slov a větu uzavřela slabým pokrčením ramen.

„Co je? Je soubor dat. Ničím jiným pro nás není, čímž nechci zlehčovat vaše obavy, ale mluvíte o něčem, co by vědci vyhodnotili maximálně jako potenciální energii. Mentální nastavení, které jsme náhodně zaznamenali a nikdy nemusí do něčeho přerůst. Být sociopat nebo i psychopat není zločin, slečno Jonesová. Ne všichni tito jedinci dávají svým impulsům průchod. A někteří naši klienti dokonce aktivně hledají lidi, jako je váš uchazeč s profilem Z. Pokud bych o něm někomu řekla, byli by to naši vojenští klienti.“ Krátce se zasmála, být to znělo spíš jako zahýkání, Midnight se k ní ale nepřidala. „Poslyšte, chápu, že vás to znepokojilo, a podle mě je obdivuhodné, že přistupujete ke své práci a k naší korporátní

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Profil zabijáka***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.